

Původní český fantasy román,
ve kterém se důvěra oplácí zradou

NĚMÉ DUŠE

JITKA
LÁDROVÁ

HOST

◊ NĚMÉ ◊ DUŠE

JITKA
LÁDROVÁ

BRNO
2023

© Jitka Ládrová, 2023
Cover illustration © Adam Pizurný, 2023
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1949-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-1950-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1951-4 (MobiPocket)

Nejdražší babičce Janě
Tento příběh jsem dopsala na Tvé velké jubileum
a už navždy ho budu mít spojený právě s Tebou.
Díky za vše, babi!

ČÁST PRVNÍ

MRTVÍ Z DŽUNGLE

OMDEN

Kdyby zdejší zdi mohly mluvit, beztak by mlčely. Právě takovou diskrétností se pyšnil podnik Omdenova otce. Kdo neznal jeho pověst, těžko by to hádal. Vždyť kolik tajemství může uchovat dům lásky, kde žije na dvacet žen?

Omden by tomu nejspíš sám nevěřil, kdyby tu nevyrůstal. Takto denně přihlížel řádu, který uvnitř podniku panoval. Otec přísně kontroloval, aby si dívky vzájemně neškodily. Ještě jako malý byl Omden svědkem, jak jednu vyhodil z domu, když přiotrávila jídlo jiné a ta se pak několik dnů svíjela v bolestech. Vyvekl hříšnici za vlasy přes celou společenskou místnost a pak s ní mrštil na ulici všem na odiv. Na jejím proradném chování nejméně trafil on jako majitel. Přesto mezi zdejšími obyvatelkami panovala rivalita. Každá si chránila své věrné klienty a nic o nich neprozrazovala. Co kdyby poznámkou o jejich tajných tužbách pomohla konkurenci a přišla tak o vzácné chleboďárce? Ne, to se nesmělo stát! A tak se z domu plného žen stal symbol diskrétnosti.

Největší ticho tu panovalo ráno, kdy hosté z předešlého večera ještě dospávali. S odchodem posledního se všichni shromáždili ve společenské místnosti k pozdní snídani. Omden by uvítal jíst spíš o samotě, ale otec trval na jeho přítomnosti. Během jídla totiž řešil i otázky chodu domu, a jak často říkával, u toho nesmí syn chybět. Jednoho dne to ostatně bude jeho podnik.

Když bylo formalitám učiněno zadost a vidličky a nože docinkaly, odebraly se starší dívky a ženy k přípravám čísel pro večerní zábavu. Mladičká děvčata čekal zevrubný úklid hlavního domu a přilehlých

bungalovů, nebo když měla některá z nich to štěstí, mohla pomáhat favoritkám s každodenní péčí o tělo.

V ten čas se Omden snažil hlavně nepřekážet. Obvykle se vytratil úplně a věnoval se kratochvílím, které si mohou dovolit jen dobře zajištění synáčci. Bývaly doby, kdy volno využíval lépe. Studium. Jenže pak jeho učitel prohlásil, že musí uvolnit místo novým žákům, čímž výuku ukončil. Omden ani jeho otec dalšího mistra nesháněli. Žádný jiný tu nedosahoval takových kvalit jako šahez Othanad. Šeldrap se sice pyšnil tím, že je druhým největším městem Tygrího místokrálovství, v jistých ohledech to ale nestačilo. Jedinou Omdenovu šanci na změnu představovala univerzita ve Skalním městě.

Toužil odejít a příliš se tím netajil. K otcovu řemeslu, pokud by se tomu tak vůbec dalo říkat, neměl žádný vztah. Dům lásky sice přinášel vysoké zisky, ale jemu se hnusila ta pečlivě skrývaná přetvářka. Otec si mohl říkat, co chtěl, ohánět se tím, že jeho podnik je přece na úrovni a nezaměstnává obyčejné kurvy, nýbrž společnice... Jenže to na výsledku nic neměnilo. Pořád prodával ženy, jejich pozornost a lichotky. Celé to byla jedna velká lež. Hra pro pobavení a nízkou potěchu. Na tom se Omden podílet nechťel.

Momentálně mu však nezbyvalo nic než čekat. Před necelými dvěma měsíci se s otcem vypravil do Skalního města a ucházel se o studium na vysněné škole. Rozhodnutí o přijetí zatím nepřišlo. Netušil, co jim tak trvá. Ve svých představách se výsledek dozvěděl okamžitě. Hned po pohovoru. Skutečnost se od jeho fantazií ale lišila.

Bylo právě před polednem a Omden se tradičně vytratil z domu. Nejdřív zamířil do hospody, kde nechal do džbánu načepovat čerstvé pivo, a pak vyrazil za Zanisem. Omden se s ním neznal příliš dlouho, a když nad tím tak přemýšlel, vlastně měli velmi málo společného. Přesto k němu chodil rád a rád ho i hostil. Zanis se uměl nachomýtnout k zajímavým věcem a vždy měl v záloze nějakou pikantnost k vyprávění.

Omden došel až na okraj města. Zanis na něho mávl od příbytku správce pohřebiště. Zrovna si užíval oběd a chvíli volna od těžké práce.

Návštěvník se vydal udaným směrem a během chvíle položil džbán na stůl. Správcův pomocník se ihned s chutí napil, přestože pivo po cestě značně zteplalo. Když nádobu opět postavil, zazubil se na pozdrav. Omden mu úsměv oplatil. Jak na něj tak hleděl, stále víc si uvědomoval, proč otec tak nerad vidí, že se s ním přátelí. Zanis byl špinavý a zarostlý, chybělo mu pár zubů a na sobě měl prostý pracovní oděv — Omden se oproti tomu pečlivě udržoval, chodil s vyholenou hlavou a hrudí, ucho mu zdobila drobná zlatá náušnice a v červené tunice bez rukávů zářil na dálku. Propast mezi nimi snad nemohla být hlubší.

„Dneska přitáhli další mrtvolu z džungle,“ spustil Zanis mezi sousty. Omden si přisedl, ale jídla se ani nedotkl, beztak byl stále ještě plný od pozdní snídaně.

„Co na tom? Takové nehody se tu přece stávají běžně, ne? Každý ví, že je džungle nebezpečná.“

„Jo, jenže ne každéj nebožtík vypadá takhle.“

„Jak?“ zeptal se Omden.

„Chybělo mu pár vnitřností a noha. Celej podrápanej.“

Omden pokrčil rameny. „To musel udělat tygr.“

„Jo, to jsem si taky myslel. Jenže pak se tu začal motat nějakej nóbl panák. Mluvil se správcem a pak vobhlížel tu mrtvolu. Koukal jí do pusy.“

„Proč?“

„Divný, co? Nedalo mi to, tak jsem mu tu hubu taky pak votevřel. Neměl jazyk. Byl čerstvě vyřízlej. Ne ukouslej nebo vyrvanej. Něco takovýho ti zvíře neudělá.“

Omden položil loket na stůl a opřel si hlavu. Přemýšlel o nějakém dalším argumentu, který by věc vysvětloval. Momentálně ho nenapadal. „A nepověděl ti pak správce, co mu ten muž říkal?“

Zanis zavrtěl hlavou. „Mlčel jako hrob. Ale...“

„Co ale?“

„Za poslední čas nám sem přitáhli víc takovejch jako tenhle. Jako nevím, jestli měli taky pryč jazyk. To mě fakt nenapadlo zkoumat, ale dost možná to není jen ten jeden chlap.“

Omden ještě chvíli mlčel. Měl pocit, že mu něco uniká. A pak mu to došlo. „Nevyprávěl jsi mi nedávno o nějakém dřevorubci, co na cestě vykřikoval, že už do džungle nevlze a že si raději najde nové živobyty?“

„Jo, nechtěl do lesa, že prej je tam nějaká příšera.“

Oba mladíci se na sebe podívali. Zanis vypadal skoro nadšeně. Na něco přišli! Omden zůstal umírněnější. Mohlo to souviset, ale nemuselo.

„Zanisi!“ ozval se najednou přísný hlas správce pohřebiště. „Ty hranice se samy nedostavěj. Pochybuju, že ti ten tvůj uhlazenej kamarádíček bude pomáhat, tak nelelkuj, ať to je, než začne pršet.“

Prostý mladík obrátil oči v sloup, ale zvedl se. I bez poučování věděl, že musí práci dokončit včas.

Omden se rozloučil. Správce odhadl situaci správně. Skutečně si nehodlal špinit ruce ani drahé šatstvo. Vyrazil zpět přes celý Šeldrap domů.

Jak se blížil k centru, snižoval se počet osamocených usedlostí s malými políčky a přibývaly pěkné a udržované bungalovy se zahradami. Uprostřed města se pak nacházely domy ovlivněné středo-horskou kulturou. Omdenovi se ten styl líbil, ale nemohl se zbavit pocitu, že se sem nehodí. Bílé zdivo či opracovaný kámen působily v kontrastu s přílehlou džunglí nepatřičně. Byla to jen snaha místních žít si jako šlechticové a zbohatlíci ze severnějších částí říše. Ukázka toho, že oni na to také mají!

V tomto ohledu Omden oceňoval přístup svého otce, který si jako správný obchodník uměl spočítat, že zámožné muže ze severu láká především exotika. Něco, co doma nemají. Striktně se držel původního folkloru a nabízel návštěvníkům domu netradiční kulturní zážitky. Táhle hluboké tóny obřadních trubek, záplavu kořeněných parfémů a vůní z povzbuzujících nápojů, nadýchané polštáře k sezení, baldachýny z nejjemnějších látek... A samozřejmě krásné dívky hnědé pleti. Dokonalá oáza klidu, kde člověk rád utratí těžce vydělané peníze.

Když Omden procházel kolem trhu s otroky, zrovna zahlédl jednu ženu na prodej, která by přesně zapadla do celkového obrazu

otcova podniku. Na chvíli dokonce přemýšlel, kolik by asi dotyčná vydělala. Jakmile si uvědomil, nad čím zrovna uvažuje, zhnuseně se zamračil. Byl sám sobě odporný. Jak ho mohl otec takhle zkazit? Nechtěl být takový. Další důvod dostat se odsud co nejdřív.

Jakmile dorazil domů, přivítal ho obvyklý odpolední ruch hlavního domu. Těšil se, že si hned zaleze do svého bungalovu. Nebyl moc velký, zato se nacházel na druhé straně pozemku. Dost daleko na to, aby v něm měl klid od všeho dění v podniku. Přesto ho nakonec něco zastavilo. Jemné tóny harfy.

Namia. To ona na ni hrála. Vlastně dost dobře nechápal proč. Nástroj ze severních končin nezapadal do otcova záměru vytvořit zde exotické útočiště. Možná to mělo co do činění s tím, jak skvěle Namia uměla masírovat. Přestože ji otec podle místních zákonů zatím nemohl prodávat, pouštěl ji už mezi klienty ve společenské místnosti, ať si buduje jméno. Klouzání prstů po strunách pak nejspíš mělo lákat na možné příjemné dotyky. A dařilo se.

„Roste vám tu nová hvězda, pane Taeli. Skvostná perla!“ říkali mnozí muži otcí. Omden nesnášel, jak se při těch slovech tváří. Samolibě. Chtivě. Jako by už počítali lindery ve svých měšcích a čekali na to, až se v dražbě poperou o její panenství. Bylo jim naprosto lhostejné, že mluví o jeho sestře. A otcí také. Ten dokonce poslední dobou začal prohlašovat, že Namia není jeho dcera a že si to její matka celé vymyslela. Tak moc mu záleželo na zisku, že raději zapřel vlastní krev.

Když skladba dozněla, Omden ještě chvíli zůstal stát na místě a hleděl na Nam. Zrovna zvedla oči od nástroje a usmála se na něj. Přál si vrátit čas do doby, kdy nemusela být s ostatními ženami u zákazníků a mohla na večer zalézt k němu. Často mu něco předčítala a on poslouchal její hlas. Melodický a jistý. A neméně často pak u něj zůstala až do rána. Dětil se s ní o lůžko vystlané jemnými látkami a polštáři, protože to její tvořila jen tvrdá matrace kdoví z čeho. Chránil ji. Byla jediným nezkaženým stvořením v tomhle zkaženém světě okolo. Jak dlouho to ale ještě vydrží? Dnes se věnuje zákazníkům jako

panenská kurtizána, jenže co zítra a pozítří? Brzy přijde nevyhnutelné a nějaký muž ji pošpiní. A pak další a další.

Omden cítil, jak se mu při té představě vraští čelo. Jeho touha odejít odsud nebyla jen snaha utéct svému osudu. Znamenala šanci na lepší život i pro ni. Vzal by ji s sebou a nic by ho nezastavilo.

Otec samozřejmě nic netušil. Kdyby ano, jistě by okamžitě podnikl nutná protipatření. Nenechal by svou Perličku, jak jí někdy říkal, jen tak zmizet v oceánu. Braň si, co tvé jest...

V ten okamžik si Omden uvědomil, že na sebe s Namií hledí až podezřele dlouho. Nechtěl v nikom vzbuzovat podezření. Odvrátil zrak jako první a vydal se svou cestou.

„Ome, počkej!“ zvolala za ním Namia. Když se otočil, spatřil, že od nástroje vstala tak prudce, div ho nepřevrátila. Než stihl cokoliv udělat, stála u něho a už ho táhla stranou za paraván. Ještě se rychle ujistila, že jsou skutečně sami, a pak mu podala srolovaný, zapečetěný svitek. „Tohle ti dnes přišlo. Matka se postarala, aby to otec neviděl.“

Omden vzal psaní do ruky a prohlédl si ho. Nebylo pochyb, odkud pochází. Pečeť s emblémem univerzity hovořila jasně. Pak zvedl oči opět na Nam. Napětím snad ani nedýchala a čekala, až Omden konečně svitek rozvine.

Už to víc neprodlužoval. Pečeť se během vteřiny zlomila, list zašustil a on začal číst. Hledal to důležité.

„Oznamujeme vám, že vaše žádost o přijetí na univerzitu...“ zarazil se.

„Co?“ vydechla Namia.

„... byla zamítnuta,“ dokončil tiše a podal list sestře, aby si ho v klidu přečetla. Najednou nedokázal zkoumat podrobnosti.

„Píšíou, že se nedá odvolat,“ pronesla dívka po chvíli. „Je... je mi to moc líto, Ome. Víím, jak to pro tebe bylo důležité.“

Přikývl. Kdyby jen tušila, jak důležité to bylo pro ni.

„Možná je to tak lepší. Zůstaneš tady s námi. Se mnou...“

„Možná,“ zopakoval po ní. Uvnitř se s prohrou nesmířil. Vymyslí něco jiného. Musí. Neshnije tu stejně jako všechno, co pozře džungle.

V ten okamžik si vzpomněl na mrtvolu, kterou dnes les vyvrhl ze svých útrob. Kdyby se mu podařilo rozluštit, kdo má tahle nevyjasněná úmrtí na svědomí, upozornil by na sebe. Získal by jistou pověst a vystoupil z opovrhované pozice syna majitele bordelu. Společenský status, o tom to je. Nevěřil slovům, že prý se nelze odvolat. Vždy se dá něco udělat a Omden byl odhodlaný využít jakoukoliv příležitost.

LŽI A TAJEMSTVÍ

NAMIA

Namia se pomalu probouzela. Připadalo jí, že něco není tak docela v pořádku, ale v polospánku nedokázala přesně určit co. Cítila jen, jak se jí v oblasti třísel rozlévá podivné teplo. A pak jí to došlo.

Prudce otevřela oči a okamžitě se zvedla z postele. Zajela rukou pod noční košili a sáhla si mezi nohy. Nemýlila se. Když se podívala na prsty, byla na nich krev.

Rozhlédla se, do čeho by se utřela. Do něčeho tmavého, na čem nebudou vidět skvrny... Jakmile našla starý hadr, začala kontrolovat matraci a košili. Bála se, že sem někdo přijde. Její spolunocležnice tu už našťěstí nebyly. Netrávily po nocích čas se zákaznicky jako Namia, takže se jejich den odvíjel v jiném rytmu. Doufala, že teď někde na trhu shánějí suroviny ke snídani, ale jistotu neměla. Dveře bungalovu se mohly kdykoliv otevřít.

Oddychla si teprve, když zjistila, že nebezpečnou situaci zažehkala včas. Žádné skvrny nenašla a mezi nohy si rychle něco vložila.

Nesnášela, když o sobě její dny nedaly vědět dopředu. Namiino srdce stále poplašeně bilo a do běžného stavu se vracelo jen velice

pomalou. Zákon, který chránil mladé ženy před kuplířstvím, mluvil jasně. Jakmile začne dívka krvácet, je připravena nabízet své vnady.

Spolu s matkou a Omdenem, který držel s nimi, se jí to zatím dařilo tajit. Namii to někde uvnitř nedělalo úplně dobře, ale matka jí vždy říkala, že se počítá každý den. Každý *jeden* den, kdy její tělo nehuntují nějací muži. Krása prodejných žen rychle uvadá.

Takto udržovali Giona v nevědomosti už více než rok. Namii mělo být brzy šestnáct let a musela se sama sebe ptát, jak dlouho půjde tohle tajemství udržet.

Majitel podniku našťestí zatím neměl podezřívavé otázky a ani v jiných ohledech to nějak zvlášť neřešil. Matka se o to postarala. Když před ním přišla na Nam řeč, vždy své dceři lehce ubrala na věku. Deset jí bylo rok a čtvrt, jedenáct dokonce skoro rok a půl... Procházelo to. V tak velkém domě Gion snadno ztratil přehled, kolik komu je. Myslel si, že je Namii třináct, a víc se nestaral. Každá dívka přece dozrává v jiný čas. Zcela jistě nepochyboval, že mu to jeho Perlička vrátí.

Přes veškeré štěstí bylo Nam jasné, že něco takového nemůže procházet donekonečna a brzy bude nutné vyjít s pravdou ven. Dokonce uvažovala, zda to neudělat sama. Matka v podniku zastávala pozici Gionovy zástupkyně, měla ale řadu konkurentek, které by ji rády vystřídaly. Odhalit takový podvod? Na tom by si pěkně smlsly, a ještě to pořádně okořenily. Možná by bylo lepší je předběhnout. Nedat jim tu šanci. Proč oddalovat nevyhnutelné? Jen kvůli pár týdnům či měsícům navíc? Cítila se vnitřně připravená. Navíc teď věděla, že na to tady nebude sama — Omden zůstává!

Ještě chvíli setrvala před zrcadlem, upravila se a pak oblékla. Běžně nosívala rozevláté bílé šaty a vzala si je i dnes, byť to bylo spojené s určitými riziky. Bála se, že změnou ve zvycích by spíš upozornila na to, že je něco jinak.

Když vyšla ven směrem k hlavní budově, zahlédla své spolubydlící, jak plejí trávu mezi kameny chodníčků. Udržovat zdejší přírodu pod kontrolou se zdálo jako nikdy nekončící snaha, ale nedalo se nic

dělat. Kdyby se lidé o své příbytky a pozemky nestarali, Šeldrap by se opět stal částí džungle tak, jak tomu bylo kdysi.

Dívka vstoupila do společenské místnosti a skloněním hlavy pozdravila majitele na opačné straně sálu. Gion lehce přikývl na znamení, že projev úcty přijal. Pokaždé vypadal vážně, až vznešeně, ale kdyby stál někde v davu, nejspíš by si ho ani nevšimla. Nijak nevybočoval. Ani malý, ani vysoký, ne příliš svalnatý, ale také ne tlustý, krátký udržovaný vous, šaty běžného střihu a barev. Namia si kolikrát říkala, že Omden začal být tak výstřední jen proto, aby se od otce co nejvíc odlišil.

Pozdravila se s pár dalšími ženami a poté zamířila k domácímu oltáři k dopolední modlitbě. Poklekla před Livanita. Jako představitel všeho živého a divokého měl v těchto končinách nejvíce přívrženců a jeho oltář svou velikostí dominoval. Přesto se tu našel prostor pro každého boha hlavního panteonu, a dokonce i pár výjimek mimo něj. Chyběla snad jen Matka magie, jejíž kult upadal. Gion se tu možná snažil vytvořit oázu jiného světa, náboženství se to ale netýkalo. Každý měl možnost vzdát hold bohu, který byl jeho srdci nejbližší.

Dívka letným pohledem zavadila o zpodobnění bohyně plodnosti. Milovaná Ardenia. Působila nádherně. S klasy obilí, krásně pevným těhotenským břichem a nalitými prsy. Namia nedokázala říct přesně proč, ale i když zrovna pokládala čelo na zem před Livanita, cítila s patronkou žen a hojnosti jisté spojení. Jenže vybočovat se tu nevyplácelo. Vzdala proto díky bohu divočiny jako všechny zdejší obyvatelky, které před Ardenii poklekly leda v případě, že se jim opozdilo měsíční krvácení a ony se bály, aby nebyly těhotné. Jaká opovržlivost, poklekat před bohyni plodnosti z takového důvodu. Divila se, že je Ardenia všechny neztrestala svým hněvem.

Když Namia dokončila modlitbu, vstala a ještě se všem bohům panteonu uklonila. Pak se rozhlédla, kdo další se už nachází v místnosti. Matka, Gion se svým osobním otrokem, pár favoritek, které včera neměly žádného klienta, a Omden, který zrovna vstoupil.

Dívka se doširoka usmála. Viděla ho ráda, a jakkoliv to od ní bylo sobecké — a ona moc dobře věděla, že je —, děkovala všem

bohům, že tu Omden zůstane. Vůbec netušila, co by si bez něj počala. Vyrůstali spolu. Vždy se o něj mohla opřít, když se něco dělo nebo když měla jen špatný den. A jak čas ubíhal a oni dospívali, kolikrát ji napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby z ní po vzoru svého otce udělal svou zástupkyni a ona mu pomáhala to tady vést. Možná by si ji i vzal...

„Namiel!“ Ze snění ji vytrhl matčin ostrý tón.

„Co se děje?“ špitla a snažila se tvářit, že nechápe.

Felia rovněž ztišila hlas. „Nemysli si, že to nevidím. Je to tvůj bratr, rozumíš. BRATR!“ Přestože šeptala, uměla dát do sdělení patričný důraz.

„Já to vím,“ ujistila ji Namia v naději, že se co nejrychleji vypaří. Podobné kázání si už vyslechla. A ne jednou.

Matka se tím nedala zmást. „Je to proti vůli bohů. Máš tu nepřátele, nedávej jim do rukou takovou zbraň.“

„Mí nepřátelé mají i jiné zbraně, nebo jsi snad zapomněla?“ Věděla, že je to nezdvorné, ale už ji nebavilo nechat se peskovat. „Tvé intriky nemohou procházet donekonečna.“

Felia se zamračila. „Popadni rejžák, klekni hezky na kolena a pusť se do mytí podlahy.“

„Ne, nikdy. Nebudu to dělat. Na tyhle podřadné práce jsou tu jiní!“

„Ale budeš. A ještě slovo a vymáchám ti hlavu v nočnicích ze včerejška.“

Namia na ni vzdorovitě pohlédla, pak jí ale došla kuráž a uposlechla. Věděla, že to není jen výhrůžka. Matka takhle jednu dívku kdysi opravdu ponížila. Nechala zdejší pomocníky, ať všechny splásky slíjí do jednoho kýble, a pak dotyčnou drapla za vlasy a neúprosně jí v tom vymáchala obličej. A když se ta chuděra pozvracela, udělala to znovu, ať ochutná i vlastní zvratky. Něco takového by Namia skutečně zažít nechtěla.

Namočila kartáč do vody a začala drhnout dřevěná prkna podlahy. Lidí ve společenské místnosti přibývalo a jí stále víc než samotná práce vadily jejich pohledy. Posměšné. Pyšné. Každý tady věděl, že

tento druh činnosti patří pouze nejnižše postaveným pomocnicím nebo hříšnicím.

Podívala se na Oma, který na ni také hleděl. Kéz by zakročil, tolik si to přála. Něco jí však říkalo, že by tím situaci ještě zhoršil. Ponížene si odpracovala trest od začátku do konce a snažila se myslet na jiné věci. Na pomstu. Jednou to matce vrátí. Všechny tyhle nespravedlivé tresty. Stane se zdejší paní a pak bude poroučet ona jí. Omden ji nenechá hnit jako obyčejnou děvku, až otcův podnik převezme.

Omden. Její Omden...

Neměla výčitky, když o něm takto přemýšlela. Matka mohla světu tvrdit, co chtěla, a že to dělala velmi přesvědčivě, ale Namia už dlouho nevěřila jejím sladkým řečičkám, že jsou sourozenci. Celé to byl jen způsob, jak dceři zajistit jistá privilegia a lepší vzdělání. Nic víc. Žádné pokrevní pouto ji s Omem nepojilo. Klidně by na to vsadila vlastní krk.

ŠELDRAP MÁ PROBLÉM

OMDEN

Omden si neklidně urovnal zlaté prsteny na palci a ukazováčku. Stáhl je tak nízko, co to šlo. Chuť bezmoci neměl rád. Pozoroval Nam, teď už jen koutkem oka, a dráždilo ho, že nemůže zasáhnout.

„Vím, na co asi myslíš,“ oslovil ho medový hlas Namiiny matky. I on ji ctil skoro jako vlastní. V leccčem ji zastoupila, a zdaleka ne pouze místem po otcově boku.

„Felie...“ řekl, ale následně zaváhal, jak pokračovat.

„Omdene, drahý. Taky mi to trhá srdce. Ale abych si udržela respekt v očích ostatních, musím být nejpřísnější na ty, které miluji.

Kdybych nebyla, za chvíli by mi zdejší mladé ženy odepřely poslušnost.“

„Co se vlastně stalo?“

„Byla hubatá. Tohle si prostě nesmí dovolovat. Tvůj otec v ní živí představu, jaká bude hvězda, a pak to takhle dopadá.“

Omden přikývl.

„Ty bys měl také dávat pozor, drahoušku. Chceš ji přece chránit stejně jako já, že?“

„Jistě. Děláám to.“

„Ano, ovšem. Jenže...“ Felia se najednou zarazila. Vypadala zamyšleně. „Nechci, aby sis to vysvětlil špatně, drahý. Chováš se k ní moc hezky a jsem ti za to neskutečně vděčná. Má to ale i odvrácenou stranu. Srdce mladé dívky si občas může takovou pozornost vysvětlit jinak. Asi by bylo lepší, kdyby sis od ní držel určitý odstup.“

Omden zaváhal. Nahlas by to nepřiznal, ale občas po Nam koukal. Hlavně ráno, když ještě spávala u něho v pokoji. Pokaždé vstala jako první a přešla k míse s vodou, aby se umyla. Svléčená do půl těla, malá dívčí prsa, která se postupně tvarovala. Vždy se tvářil, že ho to nezajímá, koutkem oka ji ale pozoroval ve snaze zahlédnout víc a na delší okamžik. Jenže Felia měla pravdu. Nikam to nevedlo, leda k problémům. Nakonec přikývl. „Udělám, co je potřeba,“ slíbil tiše.

Felia se na něj usmála a mateřsky ho pohladila po tváři.

„Děkuji ti, drahý. Nevím, co bych si bez tebe počala. Nejsi vůbec jako tvůj otec.“

Omden polichocně sklonil hlavu. Felia mu ještě stiskla dlaň a pak se vydala po své práci. V ten moment si mladík všiml, že ho otec pozoruje. Jako kdyby tušil, že je o něm řeč, přestože stál dost daleko, aby rozhovor nemohl slyšet.

Syn ho kývnutím hlavy pozdravil. Gion mu to oplatil, přesto vypadal, že ještě na něco čeká. Pak pozvedl ukazováček a nenápadným pohybem Omdenovi naznačil, aby přišel k němu.

Mladík uposlechl. „Děje se něco?“ zeptal se.

„Vypni hrud', ať působíš důstojně, a ne jako nějaký chudáček,“ napomenul ho přísným hlasem. Omden to udělal, ale ani na chvíli nevěřil, že jde o pravý důvod jeho zájmu. Bude snad následovat další kázání o Zanisovi?

Gion na sebe nenechal dlouho čekat a pokračoval. „Včera ti prý přišel list s pečeti univerzity,“ nadnesl a jeho strohý tón se ani v nejmenším nezměnil.

Omden se zarazil. Najednou by si kárání ohledně Zanise vyslechl rád. Namia přece říkala, že se jim to s matkou podařilo utajit.

„Co na mě tak koukáš?“ zeptal se muž. „Myslíš, že tu nemám dost věrných uší a očí?“

Omden přemáhal hořkost. Otcův chladný přístup jako by umocňoval jeho prohru. Nechtěl ji přiznat. Ne tak snadno. „Divím se, že ti ty dobré duše neprozradily i obsah toho listu.“

Gion se zatvářil, jako by to nebyl až takový problém. Stačilo by dát příkaz. Navzdory výrazu nakonec zvolil umírněný tón. „Není mým cílem narušovat ti soukromí. Už tak ho tady nemáš mnoho.“

Omden se nepatrně uvolnil a přikývl. „Nevzali mě,“ přiznal.

Otec položil ruku na synovo rameno. „Vím, že se ti to neposlouchá dobře, je ti čerstvě dvacet a máš své vlastní představy o světě. Ale patříš sem, Omdene. Věř mi, že je to tak lepší.“

Mladík se zamračil. „Nerozumíš tomu! Nikdy jsi nechtěl od života víc!“

„Jenže ty chceš víc, ale přitom opomíjíš vše kolem. Pořád naivně sníš o velké politice, o moci... Mám pro tebe novinku. Politika se dělá i tady. Nemusíš jezdit do hlavního města, stačí občas zabrouzdat mezi zdejší hosty. Možná by ses divil, kolik věcí se domluví přímo v našem podniku.“

Omden zakroutil hlavou. Odmítal sebemenší myšlenku na to, že by otec mohl mít pravdu. „Omluvil bys mě dnes prosím z povinností kolem správy domu?“

Gion se hořce pousmál. „Jako bych mluvil do džungle, kde se všechno ztratí. Kam chceš zase jít? Za Zanisem?“

„Ano. Když už mám zůstat tady s lůzou, ať je to s tou největší.“ Omden doufal, že tím otce vytočí. Ať si sám zkusí, jak se jeho syn cítí! Gion ale zachoval naprostý klid.

„Koukám, že sis našel nový smysl života velice brzy. Tak si to užij, když se ti to tak líbí. Třeba tě Zanis naučí pracovat víc rukama. Mohlo by se ti to hodit.“

Omden znejistěl. „Jak-jak to myslíš? Chceš mě snad odsud vyhnat, abys mi dal za vyučenou?“

„To bych nejspíš měl, ale ne, tohle jsem tím říct nechtěl. Zaplatil jsem ti vložné na savainové hry. Sice bych ti to raději oznamoval při nějakém mírumilovnějším rozhovoru, ale člověk nemůže chtít od bohů vše, že? Včera se tu objevil pověřenec, který zapisoval uchazeče. Už minulý rok ses chtěl zúčastnit. Když se pořád tak toužíš v něčem předvést, tady máš příležitost.“

Tohle pro Omdena hodně znamenalo. Savainové hry byly mezi lidmi oblíbené. Snoubily v sobě tělesné i duševní schopnosti a vyhrát znamenalo získat na několik měsíců obdiv širokého okolí. „Děkuji,“ řekl a jeho hlas zněl najednou mnohem pokorněji.

„Jen děkuješ?“

„A omlouvám se,“ dodal Omden polohlasem. Pokaždé si připadal pokořeně, když mu otec udělil podobnou lekci. Raději změnil téma. „Nami jsi také přihlásil?“ Otec vždy vybíral jednu ze zdejších dívek, aby zkusila ve hrách své štěstí. Žádná se ještě nestala savainovou královnou, i tak to ale podnik zviditelnilo. Gion věděl, do čeho se vyplatí investovat, přesto nyní zavrtěl hlavou.

„Je to pouze pro dospělé dívky. Namia se ještě nemůže účastnit. Zapsal jsem Latuinu.“

Omden přikývl a v duchu si nadával. Znal Namiino tajemství a pochopitelně o ní přemýšlel jako o dospělé. Ve chvílích jako tato to ale bylo dost nebezpečné.

Otec to naštěstí přešel bez povšimnutí. Proč by si měl jeho syn pamatovat, odkdy se dívky mohou zapisovat? Rozloučil se s ním a vydal se za svou prací.

Omden přihlížel, jak obchází jednotlivé obyvatelky domu a konverzuje s nimi. Vytvářel se na obvyklé otázky. Jak se vyspaly, jestli hosté neměli přání nad rámec běžných služeb. V některých podnicích si muži mohli připlatit i za to, že dívku během styku zmlátí. Podobné praktiky se tu netolerovaly a Gion pečlivě hlídal, aby sem nepřišel nikdo s pocitem, že jeho se pravidla netýkají. Nepovolil, ani když zákazník nabízel opravdu hodně. S tímhle ať si dotyční chodí jinam.

Nakonec se otec zastavil u Nam. Felia měla pravdu, když prohlášovala, že jí Gion nadržuje. Nechal ji vstát a zbytek úkolu svěřil někomu jinému.

Omden už to dál nesledoval. Odešel z hlavní budovy, ještě se zastavil ve svém bungalovu pro věci a pak se místo společné snídaně vydal ven. Jeho kroky ovšem nevedly za Zanisem, jak otec předpokládal, nýbrž do hospody. Měl tam práci. Sedl si, objednal si jídlo a poslouchal rozhovory kolem sebe.

Jistý obchodník si stěžoval, jak roste cena dřeva a že mu to odvádí zákazníky, další muž si naopak pochvaloval, že už prodal všechno zboží ještě před polednem, a pak zaslechl zoufat si jednu paničku, jaké je tu horko. Očividně jen projížděla.

A tak to pokračovalo. Nic. Nedozvěděl se vůbec *nic* podstatného. Aby také ano — přirozeně zamířil do svého oblíbeného podniku. Podniku na výši. Když o tom teď přemýšlel, pochyboval, že i ten obchodník, co mluvil o dřevu, někdy stál v lese při jeho těžbě. Jestli chce opravdu něco zjistit, bude muset zavítat do jiných lokálů. A nejlépe večer, kdy se víc pije a člověk se spíš rozpovídá. Pár kořalek udělá svoje.

Vrátil se domů a znovu se vytratil během večerního programu. Otec zavedl jednoho ze vzácných hostů k Namii a pak odešel něco řešit. Toho Omden okamžitě využil. Spiklenecky se podíval na Felii a přiložil si ukazováček k ústům, aby ho neprozradila. Ona jediná tu měla skutečný přehled, kde kdo je a co se děje.

Venku ho ovanul svěží vlhký vzduch; hotové požeňování po několika hodinách dýchání těžkých vůní a kadidel. Když dorazil před

hospodu, zaváhal. Nechtělo se mu tam. Už zvenčí byl slyšet opilecký řev a falešné popěvky, u kterých jedna polovina lidí zpívá něco jiného než druhá. Přesto se nakonec překonal a otevřel dveře.

Zlatý odér těžkých vůní — úplně se mu zvedl žaludek, jak to tu smrdělo potem, kořalkou a nejspíš i chcanky. Hlavu vzhůru, dodal si odvahu. Ještě štěstí, že si sem nevzal své prsteny a náhrdelník, dost možná by o ně přišel. Už takhle tu zářil ve své pestrobarevné tunice, někteří si na něj dokonce ukazovali a ti otrlejší ho i oslovili a dobírali si ho. *Co je to tu za panáka?*

Ignoroval je. Původně se chtěl posadit někam stranou a opět poslouchat, ale žádný volný stůl pro tichého pozorovatele se tu nenašel. Nakonec požádal, jestli by mu u sebe neudělala místo jedna menší skupina. Dominovaly v ní ženy, nejspíš lehké. Svůj k svému. Jedna ho poznala a okamžitě se zajímala, jestli tu hledá nové tváře domu.

Omden chtěl říct něco ve smyslu, aby se podívala do zrcadla, pokud ví, co to zrcadlo je, ale nakonec se zatvářil tajemně. Jen ať si myslí, že má šanci.

Když měl v ruce svůj korbek s pivem, začal se pozorněji rozhlížet. Pochyboval, že v tom hluku něco zaslechne. A pak jeho zrak spočinul na... jak tomu člověku vlastně říkat? Kdyby ho nazval bardem, patrně by urazil všechny, kteří se honosili skládáním písní a vyprávěním příběhů.

Omden sebral kuráž a s ní svůj měšec a zašel za ním se specifickou objednávkou. Přál si zanotovat něco o nebezpečné příšeře z džungle. Tak to přece podle Zanise vykřikoval nějaký dřevorubec. Schválně, kolik lidí se na to chytne.

Něco jako bard se uškříbl a rád přijal lindery. Krátce se připravil, a když Omden seděl zpátky na svém místě, začal.

Slyšte, slyšte, jaký příběh vám dnes budu vyprávět. Děsivý a tajemný, ale zaručeně pravdivý.

Společnost v hospodě se najednou utišila, Omdena až překvapilo, jak rychle a jednotně. Zpěvák pokračoval.

V srdci džungle žije zlo, tiše se k nám ukrádá. Viděl jsi ho? Ty, anebo ty?

Jeden aby se bál, všude samé trampoty.

Následovali historky lidí, kteří se s příšerou setkali. Těžko hádat, nakolik skutečně podložené a nakolik přibarvené. Rozhodně samozvanému umělci nevěřil, že jsou pravdivé. Jenže pak, když dohrál...

Místo potlesku se ozval jeden muž. Nezpíval, přesto si získal pozornost všech přítomných:

„Opravuju nástroje a nedávno si mě zavolali do lesa na místo, kde těžej mahagon. Měli rozbitý kolo u vozu. Nakonec jsem tam zkejsnul celej den, protože ani postroje pro koně nebyly v nejlepším stavu. Pak za mnou přišla manželka s vobědem, když jsem se nevrátil na jídlo domů. Zná ta místa stejně jako já, věděla, kde mě najde. Jenže na cestě zpátky ji něco napadlo. Podařilo se jí utýct, ale vodnesla si pár fakt hnusnejch šráků. Hlubokejch. Samozřejmě jsem se vyptával, co se stalo. Skočilo jí to prej na krk jako tygr, ale když se tomu vysmekla a rozběhla se, honilo jí to po dvou. A dneska... dneska z džungle vyběhla další potrhaná ženská.“

Několik lidí se následně přidalo. Jako by najednou nikdo nebyl opilý.

„My měli na statku děvečku. Zamilovala se a mysleli jsme, že z nerozvážnosti utekla... teď si myslím něco jinýho.“

„Nám se v džungli ztratilo děčko. Chtělo mámě přinýst orchidej k narozeninám. Daisa pořád doufá, že se vrátí. Já už věřit přestal.“

„Já ošetřovala jednu poraněnou ženu. Zůstane navždy znetvořená, ale měla štěstí.“

Omdena mrazilo. Netušil, jaký tajfun vyvolá, když tohle téma otevře. Přidal se snad každý, kdo měl co říct. Jak dlouho to v sobě ti lidé asi dusili? A pak najednou nastalo ticho. Nikdo neměl chuť zpívat ani se veselit.

„Hlásili jste to?“ nadnesl opatrně Omden. Byla to asi hloupá otázka, ale potřeboval se ujistit.

„Hlídka se tím odmítla zabejvat. Za hony na šelmy je prej nikdo neplatí. Nikoho to nezajímá.“

„Mě to zajímá. Do domu mého otce chodí jejich velitel. Promluví s ním, aby přehodnotil své stanovisko. Měl by.“ Tohle se netýkalo jen jednoho člověka, teď už o tom nebylo pochyb. Spoléhat na záhadného muže, kterého viděl Zanis, nešlo.

Šeldrap měl problém, někdo ho musel začít řešit. A Omden bude tím, kdo za to nakonec sklídí ovace.

SEZNÁMENÍ SE SLAVEJEM

NAMIA

Dnešek byl v něčem zvláštní. Po nepříjemném probuzení a ještě horším rozhovoru s matkou jako by se něco obrátilo. Začalo to důvěrnými pohledy s Omdenem a pokračovalo konverzací, kterou měla krátce potom s Gionem. Myslela na jeho slova celý den.

„Až ti tvá matka příště přidělí tak nesmyslný úkol, řekni ne a odkaž ji na mě.“

Namia se cítila tak polichocená, když to pronesl. Choval se k ní vstřícně a s respektem. Matka jí a Omdenovi neustále podsouvala své řeči, jak Gion myslí jen na zisk a na ní mu vůbec nezáleží, jenže ona tomu přestávala věřit. Takhle přece nejedná člověk, kterému jde jen o chladný kalkul. Není to pouhá snaha pojistit si její poslušnost.

Z přemýšlení ji vytrhlo bédování jedné ze zdejších favoritek. „Bolí mě krk. To je hrozné...“ A pak zaznělo její jméno: „Nemie!“ křikla na ni.

„Co se děje, Foentino?“

„Pojď mi udělat masáž! Musím být na večer v pořádku a plné síle.“

Dívka zaváhala. Podobné nářky slychávala od zdejších oblíbenek často. Rády využívaly svého postavení a úkolovaly mladší děvčata.

ta. A Nam u nich byla v tomto směru velice oblíbená. Nejen klienti si ji pochvalovali.

„Tak co bude?“ zasténala favoritka nedočkavě.

„Promiň, Foentino. Řekni si někomu jinému. Také musím být na večer v pořádku a plné síle.“

„Co si to dovoluješ?“ zvýšila hlas, až se kolem začaly zastavovat další dívky a ženy.

Namia s odhodlaným úsměvem pokrčila rameny. „Klidně si jdi stěžovat Gionovi, jestli ti to za to stojí. Uvidíme, co na to poví.“

Oblíbenkyně se zamračila a rozhlédla se kolem. Nechtěla v očích ostatních klesnout, přesto neudělala nic. Netroufla si majitele zavolat.

Namii to přišlo trochu líto. Zajímalo ji, co by se stalo, kdyby to Foentina skutečně udělala. Sama netušila, jestli by se Gion přiklonil na její stranu. Po jejich dopoledním rozhovoru měla chuť zkoumat hranice. Cítila se sebejistě a ten pocit se jí zamlouval.

Když se situace uklidnila a publikum přihlížející rozepři se rozešlo, sedla si k harfě a začala cvičit. V zásobě měla skladby různých kultur a jazyků — podle toho, odkud sem obchodníci nejčastěji přijížděli. Sama měla nejvíc v oblibě písně Písečanů. Vždy v nich cítila jejich nespoutaného ducha a volnost moře. Právě teď se náramně hodily k její náladě. Rozechvěla struny a ve svižnějším rytmu začala zpívat.

*Větrče, duj, k moři spěj
Sílu mým plachtám dej
Svobodný národ můj
Volá: Jdi, pokračuj
Vše už znáš, uvěříš
Bud' vždy svůj, a tím spíš
Dokážeš to, co jiní ne...*

Namia přidala ještě další dvě skladby, tentokrát už v pomalejším tempu a z jiných končin. Pak do společenské místnosti vstoupil Omden. Usmála se na něj, ale neopětoval to. Tušila, komu za to poděkovat.

Začala znovu hrát, ještě by mohla někomu udělat radost, kdyby vypadala smutně. Brzy ale musela harfu chtě nechtě odložit a přichystat se na večer. Potřebovala se odebrat na chvíli stranou, aby vyměnila zakrvácené plátno za nový kus látky. Noc se mohla protáhnout; bylo nezbytné se připravit, aby její tajemství nikdo neodhalil.

Vrátila se zpět zrovna ve chvíli, kdy do podniku vstoupil první host. Pozdravila, ale věděla, že se zatím nemusí nikterak snažit. Dotyčný sem chodil za jinou dívkou.

Domem lásky se mezitím rozezněly táhlé tóny mohutné trubky z eukalyptovníku. Namia hostům často líčila, jak jeho dřevo vyhlodávají termity, a každý kus je tudíž originál. Byl to ale jen oslí můsteček, aby se dostala k jiné originalitě a začala lichotit danému muži. Dost možná ten trik použije i dnes...

Posadila se na své oblíbené místo a čekala, až se podnik víc zaplní. Sama hostům hrávala zpravidla až v pozdější fázi večera. Po skončení hlavního programu už nikomu nevadilo, že harfa tematicky neladí s celkovým dojmem, který se tu Gion snažil budovat. Naopak to byla vítaná změna pro ty, kteří ještě neopustili hlavní sál se svými společníky.

Omdenův otec stál jako obvykle u vchodu a každého hosta osobně vítal. Prohodil s ním několik zdvořilostních frází a poté ho doprovodil ke stolu, případně rovnou k některé z dívek. Když někoho přivedl k Namii, vždy zdůraznil její postavení a také to, že si její společnost nelze zaplatit v plném rozsahu. Cizinci, kteří tudy projížděli, málokdy znali zákony Šeldrapu a ani jedna strana nestála o nedorozumění. Přesto k nim občas docházelo. V takových případech Namia přesně věděla, na koho se obrátit. Gion nepatřil k mužům, kteří by v tomto směru něco podcenili. Znal své hosty i to, co dělají, když vypijí víc, než by měli.

Dnes zatím seděla sama. Večerní zábava už byla dávno v plném proudu, Gion o ni několikrát zavadil pohledem, když s někým mluvil, ale nikoho k ní nepřivedl. Všimla si Foentiny, jak na ni podrážděně civí, když se zrovna její klient odebral vykonat potřebu. Úplně

z jejích očí cítila, na co právě myslí. *Hraje si na důležitou a pak tu sedí sama jako nějaké budižkničemu.*

Namia se tím nenechala zviklat a ještě jí lehce zamávala. Najednou si všimla, jak k ní míří majitel s nějakým mužem. Zahнала všechny předchozí myšlenky a vřele se usmála na blížícího se společníka. Z dálky ho nepoznala, teď už ano. Chodil sem poměrně krátce, a jak věděla z matčiny správy účetnictví, zpravidla tu nechal hodně peněz. Platil výhradně v runárech, což také mnohé prozrazovalo. Měna severních částí říše byla vždy považována za tu lepší a stabilnější.

Vzpomněla si na matčina slova. *Dobře vedené účty nepředstavují jen nutnost pro odvádění daní. Jsou místem, kde můžete spoustu věcí vyčíst a le-dacos zjistit o svých klientech.*

Nyní se to hodilo. Namia si sice nepamatovala mužovo jméno ani netušila, čím se živí. Věděla ale, že patří k těm lepším, kterým se rozhodně vyplatí věnovat zvýšenou pozornost.

Gion s hostem zastavili u jejího místa. Namia k nim zvedla pohled od nízkého stolku. „Rád bych vám představil Namii, pane,“ řekl majitel. „Nemie, to je urozený pán Veelius Slavej. Zdejší velvyslanec krále Kaala Maera.“

Dívka vstala z polštářů a uklonila se. Šlechticů sem zase tolik nechodilo, natož takto vysoce postavených.

Muž poklonu přijal a usmál se. Gion zatím pokračoval. „Namia je zatím pouze naše harfistka. Teprve ji čeká uvedení do života dospělé ženy.“

Šlechtic pokývl, že chápe. Působil razantně, v očích nadhled, a pro-šedivělé vlasy naznačovaly, že už má leccos za sebou. Podle jeho postavy Namia hádala, že mohl dřív sloužit v armádě. S věkem a zkušenostmi pravděpodobně povýšil a poslali ho sem jako diplomata.

„Já vím, pane Taeli,“ řekl. „Nejsem tu poprvé. Slyšel jsem, jak ji představují před vystoupením, a mohu vás ujistit, že znám zdejší zákony velice dobře.“

Majitel přikývl. „V tom případě vás milerád nechám o samotě. Pěknou zábavu.“

Namia nechala Giona odejít, aby měli soukromí. „Pocházíte z hlavního města,“ nadnesla. „Chcete raději hovořit rodným jazykem, nebo setrvat v ginejlinštině?“

„Je mi to naprosto jedno,“ odvětil v dívčině mateřštině.

„Tak tedy ginejlinsky. A jak vám mohu říkat? Urozený pane? Pane Slaveji? Nebo snad Veelie?“ navrhla směle.

„Myslím, že prosté ‚pane‘ bude stačit.“

„Jak si přejete, pane.“

„Posadíme se, Namio?“ navrhl a ukázal na polštáře, ze kterých před chvílí vstala.

Dívka přijala a usedla jako první. Veelius si vedle ní udělal pohodlí a unaveně se natáhl.

„Co bys mi doporučila k pití?“

„Hraniční víno.“

Zvědavě povytáhl obočí. „Jiné dívky se většinou mohou přetrhnout v doporučování místních specialit.“

„Jsou tak naučené. Projíždějící mají nejraději kchorum, kokosové mléko vylepšené rumem. Ale vy nejste projíždějící. Pan Taeli vás představoval jako zdejšího velvyslance.“ Odmlčela se. „Jak dlouho už jste tady na jihu?“

„Zase tak dlouho ne. Pořád jsem si ještě nepřivykl a zdejší slunce mi nedělá úplně dobře.“ Tvářil se, že vtipkuje, a sám se tomu zasmál.

Dívka očima spočinula na vyslancově popálené, loupající se kůži. „Bolí vás to?“ zeptala se starostlivě.

Veelius zvažněl. „Občas.“

„Seženu vám jednu mastičku. Příjemně chladí a pomáhá s hojením spálenin od slunce.“

„Myslel jsem si, že sem muži chodí za zábavou. A místo toho tu najdu felčarku.“

Dívka zakroutila hlavou. „To skutečně nejsem. Muži sem chodí za ženami, které jim naslouchají. Přesně tím se pan Taeli snaží odlišit od ostatních jemu podobných. A zábavu si člověk lépe užije, když je mu dobře.“

„Mohu si tu mast vyzvednout už zítra?“

„Jistě. Seženu ji během dopoledne. Pokud by se vám to nehodilo, klidně někoho pošlete. Anebo vám řeknu název a můžete si ji opatřit sám. Jak vám to vyhovuje víc, pane.“

Veelius se usmál. „Přijdu si osobně.“

„Dobrá,“ přikývla dívka na znamení, že jsou domluveni.

Veelius zatím zavolal obsluhu a poručil si džbán vína.

„Tak to přece nakonec vyhrálo hraniční.“ Namia se pousmála.

„Je mé oblíbené. Ve Skalním městě se hojně pije. Připomíná mi domov. Zvláštní, že jsi mi ho doporučila.“

„Osud,“ šeptla dívka. Ve skutečnosti si to pamatovala z účetní knihy. Utkvělo jí to víc než velvyslancovo jméno.

Veelius se usmál a zůstal na ni ještě chvíli hledět. Krátce nato ho vyrušil Gion.

„Moc se omlouvám, pane Slaveji, ale rád bych vás informoval, že se mi podařilo uvolnit dívku, o kterou jste projevil zájem. Čeká na vás ve svém bungalovu.“

Namia tiše sklonila hlavu. Takhle to chodilo vždy v případě prominentních hostů. Těžko skrývala zklamání, ale nemohla nic dělat. Konkurovat dívkám, které nabízely kompletní služby, nešlo. K jejímu překvapení ale Veelius zakroutil hlavou.

„Je od vás velkorysý, že jste to zařídil, pane Taeli, ale máme tady s Namií objednané víno. Rád si ho vypiju v její společnosti.“

Namia se široce usmála a srdce se jí hlasitě roztlouklo, Gion vypadal méně nadšeně. Přesto nenamítl ani slovo. „Jak si přejete, pane Slaveji.“ Dohlédl, aby jim občerstvení přinesli co nejdřív, a pak odešel.

Když zůstali sami, Namia plynule navázala na předchozí hovor. „Mohu vám k tomu vínu nabídnout uvolňující masáž, pane?“

„Tuhle nabídku přijmu velice rád. Byl to náročný den...“ Pak se na ni podíval. „Myslíš, že bys mohla zajistit ještě paraván, abychom měli větší soukromí?“

Dívka souhlasila a zavolala zdejší pomocníky, aby zařídili vše potřebné. Věřila jeho šlechtické cti a nezklamala se. Veelius si sundal

pouze tuniku, ulehl na břicho a ona si na něj obkročmo sedla a začala ho masírovat. Nedokázala přesně říct v čem, ale bylo to jiné než běžně. Důvěrnější. Hlavou jí běžela jediná myšlenka. Jak by asi večer pokračoval, kdyby s ním směla odejít?

VŠECHNO SE MĚNÍ

OMDEN

Obyvatele Šeldrapu probudil hustý déšť. Obvykle pršívало až odpoledne, kdy se nad džunglí začaly tvořit velké kupovité mraky. Tehdy se celý svět zpomalil — a teď tomu nebylo jinak.

Omden hleděl ven a pozoroval padající kapky. Pořád musel myslet na včerejší události v hospodě. Když odcházel, měl v hlavě jasnou představu, co a jak udělá, ráno s sebou ale přineslo pochybnosti. Nebyl naivní. Věděl, že vše nepůjde podle jeho představ, přesto věřil, že úspěch je stav mysli. Kdo si staví do cesty překážky, musí je pak překonávat. Tuhle chybu neudělá. Splní, co si zamanul, a dostane se díky tomu na univerzitu — když ne kvůli sobě, tak kvůli Nam. Bohové! Bez váhání by zabil nejlepšího přítele, jen aby ji udržel stranou všeho prohnílého.

Svého času plánoval, že s ní uteče, nyní nad tím ale kroutil hlavou. Byl to pošetilý nápad. Nikdy nepracoval. Jak by se o Namii postaral? Jak by ji uživil? Nejvíce se hrozil toho, že by se nakonec musela tak jako tak prodávat, aby měli nějaké peníze. Odporná představa.

Omden se nadechl, aby ji zahnal. Déšť neustával, povinnosti ale volaly. Když člověk něco chce, je třeba se o to přičinit. Vypravil se do hlavní budovy, aby zjistil, jestli se tu včera v noci neukázal velitel městské hlídky. Většinou tu i přespával. Mohl by ho snadno zastihnout při odchodu.

Zastavil se u Felie a bez nějakých zdlouhavých kliček se jí na velitele zeptal. Žena zavrtěla hlavou. Byl tu, ale už odešel.

Omden se zamračil, ale nakonec přesvědčil sám sebe, že to nevádí. Dá tomu pár dnů, a pokud se velitel neukáže znovu, zajde za ním. Nyní ho čekal obvyklý dopolední program.

Otec zatím do hlavní budovy nedorazil, celkově tu panoval až nezvyklý klid. Omden toho využil, našel si místo u jednoho z nízkých stolů a na chvíli zavřel oči. Člověk tak lépe slyší, co se kde šušká. Dvě dívky, co tu uklízely, zrovna hodnotily včerejší večer.

„Foentina zase měla nejvyšší výdělek. Jak ona to pořád dělá? ... Namia prý přebrala Latuinina klienta.“

Zpozorněl. Musel se přeslechnout. Namia přece nemá klienty, které by mohla přebírat!

Vstal, aby zjistil víc, a přímo do rány mu přišel otec, který zrovna vstoupil do společenské místnosti. Omden za ním zamířil. Jistě mu to vysvětlí.

„Tys začal Namii nabízet klientům?“

Gion se zamračil. „Jistěže ne.“

„Právě jsem zaslechl, že někomu přebrala klienta.“

„Nesmíš dát na klepy,“ řekl nevzrušeným hlasem majitel. „Namia se zapovídala s jedním hostem, který pak už nešel za svou oblíbenkyní. Nic víc. Až pan Slavej příště dorazí, bude zase vše jako dřív.“

Omden přikývl a raději změnil téma, aby nepůsobil příliš podezíravě. „Půjdem projít včerejší účty?“

Otec to odsouhlasil a zamířil k Felii. Když měli hotovo a posnídali, Omden tradičně zmizel z domu. Cestou nadával na Stanira, co to na ně zase leje ze svého božského vozu. Hrůza! K bráně zdobící vstup na pohřebiště dorazil na kost promočený.

Zanis se mu zpoza vousů smál. On byl dnes suchý. Kdo by stavěl obřadní hranice v takovém nečase? Celý den strávil hezky zalezlý.

Omden zatím vyskládal na stůl, co donesl. „Co je nového?“ zeptal se, když se začal sušit.

„Další mrtvola...“ pronesl s klidem Zanis.

Omden si prstem ukázal na pus. Nechtěl tu otázku pokládat nahlas. Přítel přikývl.

Takže další nebožtík bez jazyka... pomyslel si.

„Žena, nebo muž?“ zajímal se. Minule šlo o muže, ale v hospodě mluvili hlavně o napadených ženách a dětech.

Zanis se zatvářil všelijak. „Ženská.“

„Hezká ženská,“ vmísil se do jejich rozhovoru správce pohřebiště. „Tělo měla dost potrhány, ale pěknej obličejíček jí zůstal.“

Omden přikývl a v hlavě si postupně skládal, co vše řekne veliteli městské hlídky. O svých novinkách pomlčel — nechtěl se o případný úspěch dělit. Zanis byl právě teď užitečný informátor, ale nic víc.

Dále už jen tlachali.

„Hele, mladej. Kolik vlastně stojí noc v podniku tvýho táty?“ zeptal se v jednu chvíli správce. „A nemáš nějaký slevy pro známý?“

Omden se zazubil. „Tuhle otázku jsem slýchával od svých vrstevníků hodně často.“

„A...?“ naléhal muž.

„A proto se přátelím se Zanisem, kterej tyhle blbý dotazy nemá!“

Všichni se dali do smíchu, ale správce i tak vypadal trochu zklamaně. Ještě chvíli s mladíky pobyl, ale pak je nechal o samotě.

„Asi už taky půjdu,“ řekl Omden. „Vypadá to, že přší trochu méně.“

„Jasný.“ Zanis ho vyprovodil ke dveřím. Omden se vydal přes pohřebiště směrem k cestě. Ještě se obrátil a mávl na Zanise, který pořád stál ve dveřích.

Když se otočil, zahlédl známou tvář. „Pěkné odpoledne, pane.“ Mírně se urozenému muži uklonil.

„Pěkné,“ odvětil šlechtic a oba pokračovali ve své cestě. Jenže pak se za ním ozvalo zavolání.

„Omdene!“

Znovu se ohlédl. Zanis za ním běžel. Zrovna míjel nově přichozího.

„Co je?“ zajímal se bohatý mladík. „Něco jsem zapomněl?“

Zanis ztišil hlas. „To... to je von. Ten nóbl panák, kterej se tu minule ochomejtal.“

Omden se na muže znovu podíval. „Tenhle?“

„Jo. Kdo to je? Ty ho znáš? Zdravils ho, jako kdyby jo.“

Mladík přikývl. „To je velvyslanec ze Skalního města. Zním ho od otce. Nedávno mi ho představil.“

Zanis vypadal nadšeně, Omden navzdory tomu zůstal vážný. Když včera přemýšlel, koho požádat o pomoc, velvyslanec ho vůbec nenapadl. Neznal se s ním nikterak dobře, prohodili spolu jen pár zdvořilostních frází. Navíc celou záležitost považoval za věc místního charakteru. Nic, čím by se zabývali velcí páni. To, že tady ale Slavej je a vyšetřuje, co se stalo, vše měnilo. Mohl v něm najít daleko lepšího spojence než ve veliteli. Jestliže se o tu záležitost zajímá on, znamená to, že se o ni zajímá sám král.

DOHODNUTÉ SŇATKY, DOHODNUTÁ BUDOUCNOST

MAARGELUS

Honosný kabátec ze zlatého brokátu zdobilo černé vyšívání. Zatím čekal na krejčovské panně, ale už brzy ho bude obdivovat spousta žen i mužů. Tak to má ostatně být, pomyslel si Maargelus. Ke královské rodině má lid vzhlížet.

Podíval se do zrcadla a zkontroloval si držení těla. Jeho otec vždy chodil pěkně zpříma. Chtěl se mu podobat, přestože v ostatních ohledech mu z oka příliš nevypadl. Na rozdíl od většiny Maerovců měl černé vlasy a tmavé oči, které zdědil po matce.

Do pokoje zasvítilo ranní slunce a dalo ještě víc vyniknout černo-zlaté kombinaci. Rod Maerovců vždy symbolizovaly tyto barvy. Barvy obilí a úrodných půd. Každé jaro je zaplavovaly rozvodněné řeky přinášející živiny z hor. Když začal na vrcholcích kopců tát sníh, pro poddané to znamenalo důvod k oslavám.

I Maargelus měl dnes slavit, byť jaro už dávno přešlo. Celým Skalním městem se nesl hlas zvonů, které oznamovaly jeho svatební den. Těšil se — nedávno oslavil devatenácté narozeniny a na tuhle chvíli čekal opravdu dlouho.

S Amerilou ho otec zasnoubil ještě jako chlapce. Jemu tehdy bylo deset, Amerile pět. Nejdříve za ním jezdila z Ledové říše pouze na zimní měsíce, aby se seznamovali a zvykali si na sebe, později v sídle trůnu začala žít. Vídali se skoro každý den.

Matka, královna Sihia, mu vysvětlovala, jak by se měl muž ženě dvořit. *Nos jí květiny a drobné pozornosti*, říkala. A on to vše dělal — přesně, jak se čekalo. Amerila si ho zamilovala a on ji také. Jeden by čekal nějaké *jenže*, ale žádné nebylo. Budou tvořit dokonalý pár.

Z příjemného rozjímání ho vyrušil příchod Valenila. Maargelus si ho vybral coby společníka teprve nedávno. Zastával povinnosti jeho osobního pobočníka a v některých ohledech i důvěrníka.

„Dobré ráno, Vaše Výsosti,“ popřál kostnatý mladík. Věkem se od královny příliš nelišil, přesto působil starší a životem zkoušenější. Byl dokonalým příkladem toho, jak se na člověku může podepsat jeho původ. Valenil nepatřil ke šlechtě. Vyrůstal v sirotčinci, často hladověl, což se projevilo i na jeho nynějším zdraví. Přesto mu nechyběla houževnatost a cit pro logické myšlení a matematiku. Maargelus ho poznal prostřednictvím nadace, kterou svým jménem zaštiťoval. Pomáhala talentovaným studentům z nižších vrstev financovat působení na zdejší univerzitě. Když s Valenilem poprvé začal teoreticky diskutovat na téma výše daní a jakým způsobem ji nastavit, aby království vybralo víc, věděl, že ho chce po svém boku.

„Jak jste se vyspal, Vaše Výsosti?“ pokračoval Valenil.

„Dobře, dobře,“ odvětil králevic a následně se usmál.

„Celé město je na nohou. O vaší svatbě se bude mluvit ještě dlouho!“ pokračoval Valenil, ale Maargelus z něho cítil určitou křeč, kterou jeho společník neuměl tak docela zamaskovat. V umění společenské konverzace rozhodně nevyňikal a králevic ho nechtěl dál týrat.

„Nechceš raději řešit nějakou práci, Valenile?“ zeptal se.

Pobočník se usmál od ucha k uchu. „Vždycky chci řešit práci. Jen mi to dnes nepřišlo úplně vhodné.“

„Tím se netrap. Vybral jsem si tě z určitého důvodu a kvůli zdvořilému tlachání to rozhodně nebylo.“

„Děkuji, Jasnosti.“

„Tak sem s tím!“ vyzval ho princ. „Co pro mě máš?“

Valenil sundal kabátec z krejčovské panny a začal králevici pomalu strojit. To mu ovšem nebránilo splnit Maargelovo přání. „Přišel dopis od vašeho strýce Veelia Slaveje.“

„Hádám, že gratulace.“

Valenil zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, Vaše Výsosti. Dorazil jako diplomatické psaní.“

„To já ale nevyřizuji.“

Valenil spiklenecky přiložil ukazováček k ústům. „Nově ano, Vaše Výsosti. Přání Jeho Veličenstva krále. Po svatbě vám chce přidělit další pravomoci. Prozradil mi to jeho pobočník.“

Tohle Maargelovi zvedlo náladu. Znamenalo to, že mu jeho otec věří. „Taková pocta!“

„Velká, Vaše Výsosti.“

„Doneseš mi to psaní, až se ustrojím? Rád bych si ho přečetl ještě před obřadem.“

„S potěšením,“ odvětil pomocník a Maargelus si všiml, jak zrychlil ve šněrování ozdobného zapínání. Bylo na něm vidět, jak tento druh posluhování nemá ani trochu v lásce. Práci v princových službách přijal čistě z pragmatických důvodů. S vidinou, že se časem dostane k zajímavější věci. A Maargelus mu to nezazlíval. Sám s ním měl podobné plány. Až usedne na trůn, bude potřebovat lidi, na které se může za každých okolností spolehnout.

Když se Valenil vrátil s dopisem, Maargelus si ho přečetl a posléze začal celý jeho obsah předčítat nahlas. Pokud od někoho očekával věrnost, slušelo se udělat první krok a projevit svou důvěru.

Valenil vypadal, že princovo gesto chápe. Naprosto se s Maargelem zabrali do diskuze. V jeden okamžik je pak vyrušilo zaklepání na dveře. Vstoupil velitel princovy osobní stráže.

„Je všechno v pořádku, Vaše Výsosti? V trůnním sále se po vás už shánějí.“

Princ se podíval na kostnatého přítele a neubráníl se smíchu. Ještě ráno by nevěřil, že dnes něco dokáže rozptýlit jeho myšlenky na sňatek, a hle! Valenilovi se to povedlo. Sňatek s Amerilou se zase o něco přiblížil a jeho zárná budoucnost příštího panovníka také.

LIVANITOVA DIVOŽENKA

NAMIA

S postupujícím odpolednem začal z nebe znovu padat hustý déšť. Namia se zrovna vracela od mastičkáře a připadala si jako jedna z Livanitových divoženek — zmáčená od hlavy k patě, ale svobodná a nespoutaná.

Hlavou se jí honily vzpomínky na včerejší noc a také myšlenky na Omdena. Milovala ho, ale on se k žádnému vyjádření citů neměl. Proč? Nevěřila, že by to bylo kvůli nedostatku zájmu. Moc dobře si všímala, jak ji pozoruje — zvlášť dřív, když u něj spávala a myla se. Mají k sobě tak blízko, líbí se mu... tak v čem je problém?

Vlastně odpověď znala. Matka. Určitě zase *úřadovala* a ponoukala ho proti ní. Tvářila se, jak je to hrozně nemravné a proti bohům. Jako by se o to zrovna tady někdo staral.

Namia sevřela v ruce dózu s mastičkou pro Veelia Slaveje. Nedá se nic dělat, přesvědčí Omdena jinak. Trocha žárlivosti ještě žádného muže nezabila. Třeba mu to dodá odvalu. A pokud ne...

Musela se připravit i na tuhle variantu. V takovém případě by byl královský velvyslanec dobrým klientem. K dokonalosti mu chyběl snad jen nižší věk. Jistě by ho přiměla, aby si koupil její panenství a docházel za ní pravidelně. Už teď měla vynikající pozici — a dnes s ním zase bude.

Dorazila do hlavní budovy s odhodlaným úsměvem na tváři. Gion už stál na svém místě a čekal na první hosty. Když ji uviděl, zamračil se. „Jak to, u všech bohů, vypadáš?“

„Já...“ zakoktala se. „Děšť zase zesílil. Byla jsem pro mast pro pana Slaveje.“

Gion k ní natáhl dlaň. „Dej mi ji.“

Namia instinktivně stáhla ruku s dózou za záda. Takhle si svůj dnešní triumf ani trochu nepředstavovala. „Slíbila jsem mu ji.“

„Předá mu ji Latuina. Ty se jdi osušit a přemýšlej, jak má vypadat hvězda podniku.“

Namia nemohla uvěřit svým uším. Chtělo se jí brečet. „Ale, pane...“ Tohle jí přece nemůže udělat!

Gion se napřímil a dal druhou ruku v bok. Najednou působil větší, až z něho šel podivný strach. Vypadal jako tygr, který se chystá co nevidět skočit na kořist.

Namia neochotně vyndala mast zpoza zad. Ještě chvíli váhala, ale Gion nepovolil v přísném výrazu a počkal si.

„Jdi a už se sem dnes nevracej,“ přikázal.

Namia neudržela slzy; jakkoliv se snažila, nedokázala je ovládnout. Skryla obličej do dlaní a vyplížila se ven směrem k bungalovům. Nevěděla, co je horší. Ponížení přede všemi, nebo nespravedlnost? Tolik se snažila, měla skvělý plán... a najednou to bylo všechno pryč.

V POKUŠENÍ

OMDEN

První dojem může rozhodovat o úspěchu či prohře. Omden si to moc dobře uvědomoval. Než vešel do hlavní budovy, zastavil se. Pečlivě si zkontroloval, jestli tunika není někde přehnutá nebo pokroucená, ujistil se, že prsteny pevně sedí na prstech, a nakonec ještě povytáhl ozdobu na paži, aby neklouzala níž. Vše se zdálo být v pořádku.

Vstoupil dovnitř a jako první se pozdravil s Felií. Pak se podíval ke stolu, kde vždy sedávala Latuina. Otec tvrdil, že jí Namia velvyslance nepřebrala, takže hádal, že šlechtic bude s ní. Zatím ale žádného společníka neměla.

Omden sám pro sebe přikývl. Počká si. Posadil se zatím na polštář u malého stolku a zaposlouchal se do programu. Některé z dívek byly opravdu šikovné. Často předváděly nějaký druh tance, ladně se natřásaly... Musel uznat, že to vypadá opravdu pěkně. Líbilo se mu pozorovat rozdíly v jejich stylu vábení. Jedna hrála spíš na plachost a jemnost, druhá otevřeně gesty vyzývala k tomu, aby si ji muž vzal. Foentina se dokonce během čísla svlékala. Mívala ho až k závěru večera.

Člověk by řekl, že něco takového nemá zapotřebí. Těšila se pověsti jedné z nejoblíbenějších dívek celého podniku a vydělávala opravdu hodně. Omden ale věděl, že v jejím případě je laciné svádění nutnost. Jakmile otevřela pusou, každý okamžitě pochopil, že když bůh Luminius rozdával moudrost, ona musela stát někde hodně vzadu.

Omden vyslechl ještě jedno číslo a v průběhu dalšího si všiml, že do podniku vstoupil Veelius Slavej. A je to tu!

Latuina vstala od stolu a přišla ho přivítat ke vchodu. Docela podbízivé, něco takového tu nebylo úplně zvykem. Ale otec se tvářil, že mu to nevadí. Dívka se vzácnému hostu hluboce poklonila, velvy-

slanec k ní kývl hlavou, že děkuje, ale jako první se věnoval majiteli podniku. Vzal ho za rameno a odvedl mírně stranou.

Omden zatím vyčkával. Nebude se tam plést, když je o Slaveje takový zájem. Navíc ho bavilo pozorovat celé to divadlo. Otec brzy velvyslance nasměroval zpět k Latuině a všichni se zdáli být spokojeni.

Mladík se neubráníl pobavenému úsměvu. Možná by sem mohl chodit častěji. Pozorovat takto zdálky chování druhých bylo vlastně dost vtipné. A ještě vtipnější bude, až za Veeliem přijde a překazí Latuině plány.

Když se šlechtic usadil, Omden ho ještě chvíli pozoroval, aby si udělal obrázek o jeho rozpoložení. Nepůsobil, že by byl příliš zabraný do rozhovoru. Dívka se očividně snažila, ale velvyslancův pohled vypadal nepřítomně. To hrálo v Omdenův prospěch. Vydal se k nim.

„Smím vás vyrušit, vážený pane?“

Veelius k němu zvedl pohled z polštářů. „Dnes jsme se viděli, že?“

Omden mlčky přitakal.

„O co jde?“ zeptal se šlechtic.

„Pracovní záležitost. Víím, že tohle je asi poslední místo, kde byste chtěl řešit něco takového. Pokud si přejete mě přijmout jindy, rád za vámi dorazím v čase, který vám bude vyhovovat.“

Muž se narovnal a ukázal na místo naproti sobě. „Záležitosti říše jsou vždy na prvním místě.“

Omden s díkem přijal a posadil se.

„Takže?“ vyzval ho velvyslanec. „Co si tak moc žádá mou pozornost?“

„Zajímám se o ty mrtvé z džungle.“

Veelius celou dobu působil vážně a jednal s důstojností hodnou muže jeho postavení. Nyní ještě víc zpozorněl. „Nech nás o samotě,“ přikázal dívce, která Omdena od začátku rozhovoru probodávala očima. Teď se v nich odrážely blesky samotného Stanira. Přesto neměla na výběr. Vstala a neochotně odešla.

Omden nečekal na další vyzvání a začal vyprávět, jakmile se Latuina dostala z doslechu. „Když jsem vás dnes viděl na pohřebišti,

došlo mi, že se touto věcí zabýváte. Rád bych vám nějak pomohl. Jakkoliv. Včera v hospodě se lidé docela rozpovídali. Je to možná větší, než se zdá. Z toho, co říkali, dost mrazilo. Mají pocit, že to nikoho nezajímá.“

Šlechtic se mimoděk zamračil. „To není pravda.“

„Při vši úctě, pane, to oni nevědí. Já jsem do dneška také netušil, že to někdo vyšetřuje, natož někdo s královským pověřením.“

„Vím, kam tím míříš...“ Veelius se zarazil a zamyslel.

„Omdene. Jsem Omden.“ Otec je sice nedávno představil, ale bylo pošetilé myslet si, že si jeho jméno bude šlechtic pamatovat. Nejspíš mu ho měl připomenout hned ze začátku jejich rozhovoru.

Veelius přikývl. „Děkuji, Omdene,“ oslovil ho tedy a na chvíli se ještě odmlčel. „Rozumím, co se mi tu snažíš říct, ale momentálně je nejdůležitější, aby co nejméně lidí vědělo, že se tou záležitostí někdo zabývá. Jsem domluvený i se správcem pohřebiště, aby o celé věci mlčel, a tebe poprosím o totéž. Nechci zbytečně šířit paniku. Už takhle to stačí.“

„Takže bylo zbytečné myslet si, že bych vám mohl být nějak užitečný...“

Veelius Slavej zavrtěl hlavou. „Znalý muž nikdy neodmítá nabídku pomoci.“

Mladík pookřál. „Poslouchám. Udělám cokoliv, co řeknete, pane.“

„Zatím hlavně zachovej klid, a jak jsem říkal, s nikým o tom nemluv. Mám už nějaké stopy, ale sám čekám. Psal jsem do Skalního města a informoval krále. Jakýkoliv další postup musí nejprve schválit on.“

Omden ještě chvíli bojoval se svou zvědavostí. Tolik ho zajímalo, jaké další stopy šlechtic má. Sám věděl jen o chybějících jazycích. Nakonec se ale ovládl. Beztak tušil, že by mu velvyslanec podrobnosti neprozradil. Navíc nechtěl působit netrpělivě. Důvěru je třeba budovat postupně. „Naprostou chápou. Budu tedy čekat stejně jako vy,“ řekl nakonec a mírně se šlechtici poklonil. „Moc mě těšilo s vámi jednat. Člověk má hned pocit, že mluví s někým na úrovni.“

Veelius se polichocně usmál.

„Zavolám vám zpět Latuinu,“ pokračoval Omden, velvyslanec nicméně zavrtěl hlavou.

„To nebude nutné. Dopiju víno a půjdu.“

Omden přitakal a popřál urozenému muži krásný zbytek večera. Sám na chvíli zaváhal. Závěr večerního programu se sice ještě neblížil, přesto se na něj rozhodl počkat. Dlouho neviděl Foentinino vystoupení. Pokušení a nízké pudy zvítězily nad tím, že ji nikdy neměl nijak zvlášt v oblibě.

Jak pokrytecké. Moc dobře to věděl. Přesto zůstal. Neviděl obnažené ženské křivky tak dlouho. Ze zásady si upíral všechna tělesná potěšení, ale dnes měl chuť slavit. Dopřát si odměnu. Sice se toho nedozvěděl moc, ale Slavej ho neodmítl. Využije jeho pomoc!

Přemýšlel nad tím většinu programu, dokud nezačala hrát hudba a Foentina se nerozvlhla do jejího rytmu. Uměla to. Zastavovala se u stolků, u nichž seděli muži bez společnic. Hrála si s nimi. I k němu přišla.

„Hm... překvapení...“ šeptla mu do ucha a posadila se na jeho klín.

Bylo to tak laciné... A přesto se mu tajil dech a v těle stupňovalo napětí. Dokonale chápal, jak někdo může podlehnout. Sám by s chutí odhodil svou pečlivě nasazovanou masku.

„Být sebou, věnuju se spíš někomu, kdo o to stojí,“ poradil jí.

Dívka se zazubila od ucha k uchu. „Říkej si, co chceš, ale tvrdne ti. Cítím to... Tak si už přiznej, že bys ho rád zasunul. Otec se na tebe jistě zlobit nebude, že ho jednou ošidíš o kšeft.“

Omden se nadechl. „Vypadni,“ řekl pevně. Když nepochopila náznak, musel zvolit ostřejší slova.

Foentina pobaveně odtančila o stůl dál a během cesty odhodila další část oděvu. Omden se zvedl. Toužil se co nejdřív dostat do svého bungalovu a ulevit si.

Jakmile vyšel z hlavní budovy, zrychlil krok. V mysli před sebou stále viděl každický detail obnaženého těla. Jenže tvář už nepatřila Foentině. V jeho představách to byla Namia. Zase... Stejně jako tehdy, když začala dospívat.

Mohl se snažit sebevíc a namlouvat si, co chtěl, ale nedokázal ji dostat z hlavy. Ne v takovýchto chvílích.

Otevřel dveře svého bungalovu a začal si vyhrnovat tuniku, náhle ale zůstal stát jako opařený.

Přímo před sebou spatřil Nam.

Ležela na jeho posteli a spala. Nejspíš musela přijít během večera a čekat na něj.

V duchu oslovil všechny bohy, za co ho tak trestají. *Je to tvá sestra*, zněl mu v uších hlas její matky. „Je to tvá sestra,“ zopakoval pro sebe polohlasem.

Trvalo, než se dokázal pohnout z místa. Tělem mu nepříjemně pulzovala krev. Několikrát se nadechl. Přistoupil blíž a pohladil dívku po vlasech. Voněly po eukalyptu.

Vzrušení postupně odeznívalo, přesto čekal ještě dlouho, než k ní ulehl s jistotou, že pokušení odolá. Tolik si přál ze Šeldrapu odejít, až zapomněl na to, že některé problémy se tím stejně nevyřeší. Tady nebo jinde, pořád zůstanou sourozenci.

NOVÁ KONKURENKA

NAMIA

Pocítila zvláštní úlevu, když se probudila a Omden ležel vedle ní. Namia vůbec netušila, kdy se v noci vrátil, ale hádala, že muselo být pozdě. Potichu vstala, aby ho nevzbudila, a vyplížila se ven.

Oslepilo ji ranní slunce. Po včerejším dešti nebylo už ani památky, jen tráva a dláždění zůstaly trochu mokré. Opracovaný kámen příjemně chladil bosé nohy.

Přeběhla do svého pokoje, aby se v soukromí omyla, jenže její spolunocležnice tam ještě byly. Ani si neuvědomila, jak je brzy.

„No, ty teda vypadáš,“ uchechtla se Yani, ta starší. Vždy měla větší vyřídilku. „Takové pytle pod očima. Koleduješ si, že tě Gion nepustí za klienty ani dnes.“

„Starej se radši sama o sebe! Neměla bys být už v hlavní budově a uklízet?“

„Stejně jako ty, když jsi včera těma zlatejma ručičkama nemasírovala žádného hosta.“

Namia se zhluboka nadechla. Ztrácela čas. Měsíční krvácení bylo v těchto dnech nejsilnější. Potřebovala soukromí.

Otočila se a zase vyšla ven. Zamířila k matčinu přístřešku. Zaklepala, ale nic se neozvalo. Ještě chvíli počkala a poslouchala, jestli tam matka nemá nějakého klienta. Pak opatrně vzala za kliku a vstoupila.

Bungalov byl prázdný. Felia nejspíš spala u Giona. Zval si ji k sobě stále pravidelně, přestože by mohl sáhnout po jakémkoliv mladší spolupředce, která zrovna ten večer neměla klienta. Zůstával jí věrný.

Namia se přistihla, jak matce závidí. Jen malinko. Nepatrně. Bohové, tolik by si přála, aby ji jednou potkalo stejné štěstí. Gion měl možná spoustu chyb, ale nic to neměnilo na tom, že měl Felii doopravdy rád.

Zahnala ty myšlenky a nalila vodu do mísy. Zadrkotala zuby, jak ji žínka zastudila, ale brzy to překonala. Nechtěla ztráct čas ohříváním. Bála se, že se matka od Giona vrátí převléknout, a nestála o to, se s ní potkat.

Nakonec vše stihla a čistá vyrazila do hlavní budovy. Dobrovolně sáhla po hadru na podlahu a připojila se k ostatním dívkám v úklidu. Věděla, že tím nejlépe vezme argumenty rýpalkám, které by mohly sdílet názor její spolubydlící.

Tiše naslouchala rozhovorům, které mezi sebou děvčata vedla.

„Latuina u velvyslance zase nepochodila,“ zaštěbetala jedna. Zbylé dívky se zasmály. „Odešel domů ještě před půlnocí.“

Namia se neubránila potěšenému úsměvu. Aspoň něco... Svět byl zase o něco méně nespravedlivý.

Čas pomalu ubíhal, společenská místnost se začínala plnit a připravované jídlo zavonělo. Gion dnes vstoupil jako jeden z posledních — a Felia po jeho boku. Působila odpočatě a sebejistě jako vždy. Dívky si sice stále častěji špitaly, jak přibírá, ale to už zkrátka k ženám jejího věku patřilo. Jejímu milenci to, zdá se, vůbec nevadilo.

Z kuchyně přinesli snídani a všichni se pustili do jídla. Namia pozorovala, jak majitel prochází včerejší tržby. Kdy z nich asi vyčte, že Latuina pohořela...

Nedozvěděla se to. Pozornost všech se obrátila k neznámému muži, který zrovna přišel do místnosti. Rozhlédl se a zamířil ke Gionovi Taelimu. Majitel ho vyslechl a pak zvedl ukazováček a podíval se na Namii.

„Pojď sem, Perličko.“

Dívka překvapeně vstala. Krok měla nejistý. „Děje se něco, pane?“

Gion pokynul muži, že je to v pořádku. Ten spustil.

„Nesu vzkaz od pana Slaveje. Doufá, že už vám je lépe, a posílá tuto malou pozornost,“ předal jí zdobenou, dřevěnou krabičku.

Namii poskočilo srdce. Ještě nikdy nedostala žádný dárek. Se zatajeným dechem ho otevřela a pak se usmála.

Předala dar Gionovi, aby ho schválil. Jedno ze zdejších pravidel hovořilo jasně — ženy nesmějí přijímat pozornosti bez vědomí majitele podniku.

Gion kývl na znamení souhlasu a Namii se ulevilo. „Vyřídte prosím panu Slavejovi můj velký dík a ubezpečte ho, že mi je už dobře a ráda se s ním uvidím osobně.“

Posel ji ujistil, že vzkaz vyřídí, a vydal se opět na cestu. Gion zatím vstal a obešel stůl. „Podej mi ruku,“ vyzval dívku.

Uposlechla. Sledovala, jak majitel vyndává dárek z krabičky a opatrně jí na zápěstí připíná zlatý náramek. „Nos ho se vši skromností.“

Namia přikývla. Nechtěla si zbytečně vytvářet nepřátele, přesto věděla, že dneškem se vše definitivně mění. Jestli ji doposud některé dívky nepovažovaly za svou konkurenci, teď už budou.

CO MAEROVCI NEŘÍKAJÍ

MAARGELUS

Prostory paláce vítaly návštěvníky svou vzdušností a barvami teplých odstínů. Převládala pískovcově žlutá, doplňovaná bílou a zdobením ze zlata. Většinu hlavních chodeb lemovalo honosné sloupoví, které ještě umocňovalo pocit velkoleposti.

Maargelus měl svůj domov velice rád. Jako malý tudy s oblibou proháněl chůvu. Pokaždé jí utekl a ona měla co dělat, aby ho pak dohonila.

Dnes už chodbami procházel klidně a s veškerou důstojností patřící k jeho roli následníka trůnu. V bezpečné vzdálenosti za ním kráčela osobní stráž a sloužící se mu uctivě klaněli. Přesně podle protokolu. Snažil se, aby na něj otec mohl být hrdý.

Celé dopoledne i odpoledne strávil s Valenilem. Společnými silami dali dohromady odpověď strýci Veeliovi do Tygřího místokrálovství a následně se rozhodli obeslat i všechny ostatní velvyslance. Slušelo se dát jim vědět, že odteď s nimi korespondenci povede korunní princ.

Maargelus z toho měl dobrý pocit. Práce mu utekla rychle, někam se posunul. Nyní se už vracel do své komnaty, kde ho čekala Amerila. Společně spolu povečeří, popovídají si a pak...

Nepatrně zpomalil. Nevěděl, co bude pak. Nikdo si nedovolil zeptat se ho, jak si užil svatební noc. Kdyby ano, musel by lhát. Bohové.

Netušil, co udělal špatně, ale byl si jistý, že kdyby takhle vypadalo milování, muži jako velitel stráží a jemu podobní by za něj určitě neutráceli své peníze.

Ponořen do myšlenek došel až ke svým komnatám. Nechal strážného, aby otevřel dveře a zároveň tak zkontroloval vstup do pokoje. Poté vešel dovnitř.

Amerila vstala a přišla ho přivítat. „Maargeli! Už jsi tady. To je skvělé!“ Políbila ho na tvář. „Podívej, kdo mě přišel navštívit a rozptýlit.“ Ukázala směrem ke stolu, kde seděl jeho mladší bratr Taeros.

Maargelus se s bratrem pozdravil a Amerile oplatil políbení. Ta se opět chopila slova.

„Měl jsi náročný den? Dáš si čaj?“ Ani nečekala na odpověď a pokynula služebné, aby manžela obsloužila. „Je výborný, že?“ Obrátila se na Taera.

„Výtečný!“ pronesl bratr s úsměvem.

„Rád ochutnám.“ Maargelus si vzal od služebné šálek a přivoněl. Pronikavá vůně silic. To si nechal líbit. „A o čem si povídáte?“

„Mluvili jsme o oslavě mých narozenin. A o zasnubách,“ odvětil Taeros.

„Podívejme! Konečně ti otec vybral nevěstu!“ rýpl si Maargelus. Upřímně nechápal, na co král čeká tak dlouho. Taeros byl jen o rok a půl mladší. On v jeho letech byl už sedm let zasnoubený. „Tak se pochlub. Kdo bude ta šťastná?“

„Larisa, vzdálená sestřenice tady Amerily. Prý je moc chytrá,“ pronesl spiklenecky Taeros.

Maargelus se obrátil na svou ženu. „Není tahle větev vaší rodiny ještě blíže k místokráli než tvá?“

„Ano. Larisin otec je bratrem místokrále. Proč se ptáš?“

„Jen tak... Zkousím, co si pamatuji z hodin nauky o významných rodech Království devatera divů.“ Maargelus se snažil vypadat uvolněně, ale nebyl. „No, a co nám nachystali k večeři? Zůstaň a pojíš s námi, Taere?“

Bratr se ušklíbl. „Ne, ne. Přece ti tu nebudu dělat páté kolo u vozu. Určitě chcete být sami.“

Amerila se stydlivě pousmála a raději manželovi začala vyjmenovávat, co pro ně dnes kuchaři připravili. Maargela to potěšilo — hlavně tedy bratrova část odpovědi.

Když Taeros odešel, Amerila se k novomanželovi přivinula. „Chyběl jsi mi.“

„Ty mně také,“ políbil ji. „Proč tu vlastně bratr byl?“

Amerila uhnula pohledem. „O-občas za mnou jen tak zajde. Stará se, jak se mám, a já... já se zase aspoň něco dozvím.“

„Na to pozor,“ zazubil se kralevic. „Nevěř všemu, co Taeros říká. Je to pěkná drbna.“

Princezna se pousmála, očima ale stále sledovala drahý koberec. Maargelus to raději přešel. Doprovodil ji ke stolu a začali jíst.

Téma konverzace se změnilo, večer začal ubíhat obvyklým tempem, jenže stín rozhovoru s bratrem v místnosti zůstal. Maargelus musel myslet na novinky, které jim oznámil. Jako budoucí král se nedokázal zbavit špatného pocitu. Znal až příliš dobře historii rodu Maerovců. Vládli více než tisíc let. Žádná jiná dynastie se u moci tak dlouho neudržela. Mnozí se ptali, jak je to možné? Jak to dělají? Maargelus odpověď znal.

Pokud hrozilo, že by se k moci dostal slabý vladař, rod se ho zbavil. Jednoduše eliminovali jedince, kteří by mohli zapříčinit sesazení Maerovců z trůnu. Dotyčný jako by zmizel z dějin.

Když Maargelus uslyšel, že Taerovi vybrali za ženu neteř místokrále Ledové říše, znejistěl. Co když chtějí nahradit i jeho? Diplomatická konverzace, kterou mu otec svěřil, může být jen zástěrka. Zkouška jeho schopností.

Možná si to celé namlouval, přesto na hrudi pocítil zvláštní tlak. Ustaraně vzhlédl od talíře k Amerile. Vůbec netušil, co by udělali s ní. Už nezodpovídal pouze za sebe. Nepovedená svatební noc neměnila nic na tom, že ji miluje.

UPŘÍMNOST NADE VŠE

NAMIA

Prsty pluly po strunách harfy jako po moři. Namia opět hrála jednu ze svých oblíbených písní Písečanů. Kdo ví, jestli by se Veeliovi líbily. Zнала ho tak málo. Vlastně ani netušila, jestli za ní dnes doopravdy přijde.

Veelius Slavej ji naštěstí nenechal v nejistotě dlouho. Namia se usmála, když dorazil mezi prvními hosty a viděla, jak v doprovodu Giona míří k ní.

Vstala a uklonila se. Majitel podniku už nic neřekl; jen uctivě sklonil hlavu a nechal je o samotě.

„Posadíme se?“ navrhl šlechtic a vzal Namii za ruku s náramkem. Prohlédl si, jak se na ní vyjímá. „Sluší ti.“

„Je nádherný, pane.“ Namia přijala místo a pohlédla na zákazníka.

„Udělal jsem chybu, že jsem ho poslal po poslovi. Ošidil jsem se o možnost nasadit ti ho sám.“

„Nepochybuji, že svůj omyl dříve či později napravíte. Mám i krk, který nic nezdobí,“ usmála se laškovně.

Veelius si ho prohlédl. „Pravda. I jemu by slušel nějaký šperk.“

Namia zavrtěla hlavou. „Byl to samozřejmě žert, pane. Ráda jsem vám pomohla a nic dalšího nečekám.“

Z konverzace je vyrušila Yani. Tvářila se mile, ale Nam jí ten příjemný výraz nevěřila. „Omlouvám se, že jsem vám přerhla diskuzi, ale ráda bych se zeptala, zda budete chtít něco k jídlu a pití.“

„Myslím, že hraniční víno se minule osvědčilo.“ Veelius se na Namii usmál. Oplatila mu to. Když obsluha odešla, znovu se na ni obrátil. „Tak kdeže jsme to byli?“

„U dárků a odměn, ale myslím, že jsme to téma už uzavřeli.“